

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 18 sierpnia 2017 r.

Poz. 3529

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.162.5.2017.RJ1 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 17 sierpnia 2017 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 257/17 Rady Gminy Zgorzelec z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce.

Uzasadnienie

Na sesji dnia 14 lipca 2017 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.) oraz art. 20 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073), w związku z uchwałą Nr 282/13 Rady Gminy Zgorzelec z dnia 21 października 2013 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce, Rada Gminy Zgorzelec podjęła uchwałę Nr 257/17 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce, zwaną dalej „uchwałą”.

Przedmiotowa uchwała została przesłana pismem Wójta Gminy Zgorzelec z dnia 18 lipca 2017 r. znak RG.0002.42/17 i wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 21 lipca 2017 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem art. 88a ust. 3 i 88l ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1121) oraz art. 15 ust. 2 pkt 7 i art. 17 pkt 2 oraz pkt 6 lit. a tiret drugie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073).

Na wstępie podkreślić należy, że podstawy nieważności uchwały w sprawie uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego ustawodawca wskazał w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z jego treścią, istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Przeprowadzona ocena zgodności z prawem niniejszej uchwały, tj. pod kątem art. 28 ust. 1 ustawy, spowodowała stwierdzenie, że Rada Gminy Zgorzelec, uchwalając przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego, naruszyła w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego. Wskazać trzeba w tym miejscu, że zasady sporządzania dotyczą całego aktu obejmującego część graficzną i tekstową zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Zawartość planu miejscowego określają art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przedmiot określa art. 15 ust. 2 i 3, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac

planistycznych) określa art. 16 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tego artykułu rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Podkreślić przy tym należy, że od dnia 18 listopada 2015 r. z mocy zmienionego art. 28 ust. 1 ustawy planistycznej nieważność powodują wyłącznie takie naruszenia zasad i trybu sporządzania planu miejscowego, które są istotne (do dnia zmiany art. 28 ust. 1 wadę nieważności powodowało każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, nawet nieistotne - art. 41 pkt 5 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji, Dz. U. poz. 1777).

I

Stosownie do przepisu art. 88l ust. 1 ustawy Prawo wodne, „na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zabrania się wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym:

1) wykonywania urządzeń wodnych oraz budowy innych obiektów budowlanych, z wyjątkiem dróg rowerowych;

2) sadzenia drzew lub krzewów, z wyjątkiem plantacji wiklinowych na potrzeby regulacji wód oraz roślinności stanowiącej element zabudowy biologicznej dolin rzecznych lub służącej do wzmocnienia brzegów, obwałowań lub odsypisk;

3) zmiany ukształtowania terenu, składowania materiałów oraz wykonywania innych robót, z wyjątkiem robót związanych z regulacją lub utrzymywaniem wód oraz brzegu morskiego, budową, przebudową lub remontem drogi rowerowej, a także utrzymywaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie oraz czynności związanych z wyznaczaniem szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego.”

Z powyższych przepisów jednoznacznie wynika, że obszary szczególnego zagrożenia powodzią stanowią tereny wyłączone spod zabudowy.

Dodatkowo, przepisami art. 88a Prawa wodnego ustawodawca zastrzegł, że zadaniem organów administracji samorządowej jest ochrona przed powodzią. Ochrona ta powinna być prowadzona z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym. Ochronę przed powodzią realizuje się, uwzględniając wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności zapobieganie, ochronę, stan należytego przygotowania i reagowanie w przypadku wystąpienia powodzi, usuwanie skutków powodzi, odbudowę i wyciąganie wniosków w celu ograniczenia potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej.

Ponadto, przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – art. 15 ust. 2 pkt 7, nałożono na gminę obowiązek uwzględniania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obszarów szczególnego zagrożenia powodziowego oraz szczególnych zasad ich zagospodarowania. Obszarami szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 6c ustawy Prawo wodne są obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi raz na 100 lat, obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi raz na 10 lat, obszary, między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 18, stanowiące działki ewidencyjne.

Uchwałą Nr 257/17 Rada Gminy Zgorzelec, w drodze planu miejscowego, ustaliła przeznaczenie terenów dla wsi Radomierzyce, wyznaczając m.in. tereny oznaczone symbolem:

- 1) MN- tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej;
- 2) M/U- tereny zabudowy mieszkaniowej z usługami;
- 3) RM- tereny zabudowy zagrodowej;
- 4) U- tereny usług;
- 5) UP- tereny usług publicznych;

6) US- tereny usług sportu i rekreacji;

7) UE- tereny aktywności gospodarczej.

W § 19 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów MN ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej określone w § 7 pkt 1. Tym samym teren MN został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 19 ust. 14 uchwały, wskazano, że na terenach lub częściach terenów MN1, MN2, MN3, MN4, MN5, MN6, MN8, MN9, MN10, MN11, MN12, MN13, MN14, MN15, MN16, MN17, MN19, MN20 i MN21 usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

W § 20 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów M/U ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny zabudowy mieszkaniowej z usługami określone w § 7 pkt 2. Tym samym teren M/U został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 20 ust. 15 uchwały, wskazano, że na terenach lub częściach terenów M/U1, M/U2, M/U3, M/U4 i M/U6 usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

W § 21 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów RM ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny istniejącej lub planowanej zabudowy zagrodowej określone w § 7 pkt 3. Tym samym teren RM został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 21 ust. 15 uchwały, wskazano, że na terenach lub częściach terenów RM1, RM2, RM3, RM4, RM5 i RM6 usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

W § 22 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów U ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny usług określone w § 7 pkt 4. Tym samym teren U został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 22 ust. 15 uchwały, wskazano, że na terenach U1, U2, U3, U4, U5, U6 i U7 usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

W § 23 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów UP ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny usług publicznych określone w § 7 pkt 5. Tym samym teren UP został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 23 ust. 10 uchwały, wskazano, że na terenach UP1 i UP2 usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

W § 24 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów US ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny usług sportu i rekreacji określone w § 7 pkt 6. Tym samym teren US został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 24 ust. 13 uchwały, wskazano, że na terenach US1, US2, US3 i US4 usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

W § 25 ust. 1 uchwałodawca ustalił, że w granicach terenów UE ustala się jako przeznaczenie podstawowe – tereny aktywności gospodarczej określone w § 7 pkt 7. Tym samym teren UE został jednoznacznie wskazany jako teren przeznaczony pod zabudowę.

Jednocześnie w § 25 ust. 11 uchwały, wskazano, że na terenie UE usytuowanym

w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić trzeba, że dopuszczono realizację zabudowy na terenach, na których ustawowo – z mocy art. 88 IPrawa wodnego– obowiązuje zakaz jej wznoszenia. Ponadto z rysunku planu stanowiącego załącznik nr 1 do przedmiotowej uchwały wynika, że na dzień uchwalania planu ww. tereny nie były zainwestowane.

Zdaniem organu nadzoru wprowadzając przeznaczenie ww. terenów pod zabudowę mieszkaniową jednorodziną (MN), zabudowę mieszkaniową z usługami (M/U), zabudowę zagrodową (RM), tereny usług (U), tereny usług publicznych (UP), tereny usług sportu i rekreacji (US), tereny aktywności gospodarczej (UE), uchwałodawca działał w sprzeczności z przepisami art. 88l Prawa wodnego zakazującego wykonywania obiektów budowlanych w obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, a także art. 88a cyt. ustawy, który wyraźnie wskazuje, że to na gminie ciąży obowiązek zapewnienia ochrony przeciwpowodziowej, w tym jej zapobieganie oraz ograniczanie potencjalnych negatywnych skutków powodzi. Dopuszczając natomiast na niezainwestowanych terenach możliwość wprowadzania nowej zabudowy, Rada Gminy świadomie – mając bowiem wiedzę o zagrożeniu powodzią – naraża na negatywne skutki powodzi potencjalnych inwestorów.

Powyższe nie wypełnia także obowiązku wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Pomimo bowiem uwzględnienia w planie granic obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, rada gminy nie uwzględniła ograniczeń wynikających zarówno z obowiązujących przepisów Prawa wodnego jak i z występujących uwarunkowań powodziowych.

Wprawdzie w § 19 ust. 14, § 20 ust. 15, § 21 ust. 15, § 22 ust. 15, § 23 ust. 10, § 24 ust. 13, § 25 ust. 11 uchwały, ustalono, że na wskazanych tam terenach usytuowanych w granicach szczególnego zagrożenia powodziowego obowiązują, zgodnie z § 11 ust. 2, przepisy odrębne (czyli np. ograniczenia zawarte w Prawie wodnym), to jednak tak zredagowana norma wprowadza sprzeczność w ustaleniach planu. Z jednej strony bowiem plan dopuszcza w obszarach szczególnego zagrożenia powodzią nowe zainwestowanie (zabudowę), z drugiej natomiast odsyła do ograniczeń wynikających z przepisów odrębnych, nie wskazując ich jednak wprost. Nie jest zatem jasne, czy tereny MN, M/U, RM, U, UP, US, UE mogą w rzeczywistości zostać zainwestowane, czy też jednak mają do nich zastosowanie przepisy odrębne np. art. 88l Prawa wodnego, wyłączający możliwość ich zabudowy. W tym miejscu można także wskazać, że taki sposób konstruowania przepisów planów miejscowych został negatywnie oceniony przez Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa. Na przykład w piśmie Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa z dnia 7 czerwca 2017 r., znak DPP.1.070.7.2017.MP, wskazano, że „warunkowe” dopuszczenie zabudowy na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią w planach miejscowych lub w decyzjach o warunkach zabudowy jest praktyką niekorzystną dla inwestorów, którzy, pomimo objęcia nabywanej nieruchomości obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przewidującym możliwość jej zabudowy lub istnienia decyzji o warunkach zabudowy dopuszczającej realizację inwestycji, mogą nie posiadać pełnej wiedzy co do uwarunkowań mających wpływ na faktyczną możliwość zagospodarowania takich nieruchomości. Nadto w tym samym piśmie stwierdzono, że „Ustalenia planu miejscowego nieokreślające jednoznacznie sposobu zagospodarowania terenu, mają faktycznie charakter warunkowy, co z kolei stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności takiego planu, w całości lub części, przez wojewodę lub sąd administracyjny.”.

Dodać trzeba także, że odstępstwem od ograniczenia wynikającego z art. 88l ust. 1 Prawa wodnego jest zgoda dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej, o czym stanowi art. 88l ust. 2 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem „dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazów, o których mowa w ust. 1, określając warunki niezbędne dla ochrony przed powodzią, jeżeli nie utrudni to zarządzania ryzykiem powodziowym.”. Zwolnienie od zakazu wynikającego z art. 88l ust. 1 Prawa wodnego ma jednak charakter wyjątku od zasady, iż na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią istnieje zakaz zabudowy.

Ponadto należy mieć na uwadze, że plan miejscowy, jako akt prawa miejscowego, kształtuje sposób wykonywania prawa własności – stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Uznanie legalności zapisów § 19 ust. 1 i § 19 ust. 14, § 20 ust. 1 i § 20 ust. 15, § 21 ust. 1 i § 21 ust. 15, § 22 ust. 1 i § 22 ust. 15, § 23 ust. 1 i § 23 ust. 10, § 24 ust. 1 i § 24 ust. 13, § 25 ust. 1 i § 25 ust. 11 uchwały czytanych łącznie, oznaczałoby zaakceptowanie braku stabilności porządku prawnego. Nie można bowiem mówić o stabilności planistycznej w sytuacji, gdy mimo uchwalenia planu miejscowego nie jest wiadomo jak może zostać zagospodarowany teren objęty ustaleniami tego planu.

Przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować – § 25 ust. 1 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Wobec braku jednoznaczności regulacji badanej uchwały, a tym samym niemożności przesądzenia o możliwości zagospodarowania terenów MN, M/U, RM, U, UP, US, UE należy uznać kwestionowaną uchwałę za wadliwą.

W tym stanie rzeczy ustalenia planu miejscowego zatwierdzonego uchwałą Nr 257/17 Rady Gminy Zgorzelec, w zakresie ochrony przed powodzią, uznać należy za sprzeczne z ustawą Prawo wodne, ponieważ nie realizują dyspozycji konkretnej normy tej ustawy wynikającej z art. 881 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym a także § 4 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przy czym, nie ma znaczenia okoliczność uzgodnienia przedmiotowego planu przez Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej, dokonanego w trybie art. 4a pkt 2 Prawa wodnego, w związku z art. 17 pkt 6 lit. b tiret drugie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W obecnym stanie prawnym brak jest bowiem przesłanek, by można było uznać, iż „pozytywne” uzgodnienie projektu planu mogło zostać jednocześnie uznane za podstawę wprowadzenia do planu miejscowego kwestionowanych ustaleń. Trzeba bowiem przyjąć, że spełnienie ustawowego wymogu dokonania stosownych uzgodnień nie może mieć tylko charakteru formalnego, ale musi polegać na merytorycznym sprawdzeniu rozwiązań przyjętych w projekcie planu miejscowego przez organ specjalistyczny w zakresie jego kompetencji określonych w stosownych przepisach. W konsekwencji również na etapie badania legalności podejmowanej uchwały w przedmiocie planu miejscowego weryfikacji merytorycznej podlegają orzeczenia organów uzgadniających. W przedmiotowej sprawie pomimo pozytywnego uzgodnienia projektu planu z właściwym organem (Postanowienie Nr TUP/U/7121/457/958/324/16/17/AG Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu z dnia 29 marca 2017 r.), ustalenia planu, w którym dopuszcza się zabudowę na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią pozostają w oczywistej sprzeczności z art. 881 ust. 1 ustawy Prawo wodne, przez co naruszają ustawową zasadę tworzenia planu w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zdaniem organu nadzoru, nie ma przy tym znaczenia okoliczność powołania się w § 19 ust. 14, § 20 ust. 15, § 21 ust. 15, § 22 ust. 15, § 23 ust. 10, § 24 ust. 13, § 25 ust. 11 uchwały na uwzględnienie przepisów odrębnych w odniesieniu do terenów położonych w obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, gdyż rozmieszczenie terenów przewidzianych do zainwestowania na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią uniemożliwia w zasadzie realizację zagospodarowania zaplanowanego uchwałą Nr 257/17 Rady Gminy Zgorzelec.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 lipca 2012 r., sygn. akt II OSK 1063/12 stwierdził, że: „Niewątpliwie koniecznością jest to, aby już na etapie tworzenia aktów planistycznych prawidłowo uwzględniane były programy ochrony przeciwpowodziowej. Dlatego tak ważne jest, aby Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej – na etapie uzgadniania i opiniowania projektowanych aktów w zakresie planowania przestrzennego – dokonywał rzetelnej analizy w zakresie problematyki ochrony przeciwpowodziowej.(...)Zauważyć również trzeba, że dla konkretyzacji określanych ograniczeń ważne jest prawidłowe określenie zasięgów zagrożenia powodziowego na danym obszarze.”

W rozpatrywanej sprawie, wskazane istotne naruszenie zasad sporządzania planu dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia w całości nieważności uchwały Nr 257/17 Rady Gminy Zgorzelec z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce. W ocenie organu nadzoru pozostawienie w obrocie planu w części dotyczącej wyłącznie obszarów: IT, KS, KD, ZP, Z, L, ZN, WS, R, KK byłoby działaniem powodującym istotną dezintegrację przedmiotowego planu. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego stanowi bowiem integralną całość tworzoną z uwzględnieniem szeregu wartości określonych w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

II

Ponadto w procedurze planistycznej pominięto jako organ opiniujący sąsiednią gminę Sulików, która graniczy z gminą Zgorzelec (obrębem Radomierzyce) od południowego wschodu – tym samym nie zrealizowano wymogów z art. 17 pkt 2 oraz pkt 6 lit. a tiret drugie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotyczących trybu sporządzania planu miejscowego.

Zauważyć należy, że przepis art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z jednej strony w sposób enumeratywny wymienia podmioty właściwe do opiniowania i uzgadniania projektów planów miejscowych zaś z drugiej strony nakłada na organy gminy obowiązek zwrócenia się do stosownych organów i instytucji o wydanie opinii czy uzgodnień projektu planu miejscowego.

W przedmiotowej sprawie, nie wszystkie wymogi, określone w przepisie art. 17 zostały wypełnione. Nie został bowiem wykonany obowiązek określony w art. 17 pkt 6 lit. a tiret drugie ustawy. Stosownie

do tej regulacji wójt obowiązany jest wystąpić o opinię o projekcie planu do wójtów, burmistrzów gmin albo prezydentów miast, graniczących z obszarem objętym planem, w zakresie rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym.

Jak wynika z przedłożonej wraz z przedmiotową uchwałą dokumentacji planistycznej, w procedurze uzyskiwania stosownych uzgodnień i opinii właściwych instytucji i organów brak jest wystąpienia Wójta Gminy Zgorzelec o wydanie opinii co do projektu zmian przedmiotowego planu miejscowego przez Wójta Gminy Sulików. W ocenie organu nadzoru doszło tym samym do istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego (zmiany planu).

Jak wskazuje doktryna i orzecznictwo sądowoadministracyjne, dla ustalenia istotności naruszenia trybu sporządzania planu decydujące znaczenie ma wpływ naruszeń na treść planu. Przez istotne naruszenie trybu sporządzania planu należy bowiem rozumieć takie naruszenie, które prowadzić może w konsekwencji do sytuacji, w których przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego.

W analizowanej sprawie stwierdzić należy, iż niewystąpienie przez Wójta Gminy Zgorzelec o opinię do Wójta Gminy Sulików ma znamiona istotnego naruszenia trybu sporządzania planu. Należy bowiem wskazać, iż w sytuacji poddania zaopiniowaniu przez wskazany organ treści projektu zmiany planu gminy Zgorzelec, w sytuacji wyrażenia przez wymieniony organ zastrzeżeń, treść projektu planu mogłaby doznać częściowej, znaczącej lub całkowitej zmiany. A zatem przyjęte przez organy planistyczne ustalenia mogłyby zapaść zupełnie odmiennie od tych, które zostały podjęte przez Radę Gminy Zgorzelec na sesji w dniu 14 lipca 2017 r.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowiono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wicewojewoda Dolnośląski:
K. K. Zieliński